

Розділ I

Моя сім'я

— Остапчику, допоможи Соломійці вдягтися! — гукнула з кухні мама.

— Зараз, ма! Почекай!

— Я не можу чекати! Вона вийде на вулицю! Будь ласка, вдягни її!

— Ну матусю, ще п'ять хвилин!

— Ні! Ніяких п'яти хвилин! негайно допоможи Соломії!

Я мовчу. Мама теж. Може, вона попросить Олега?

— Остапе! Швидко йди сюди! — Мамин голос тепер аж ніяк не нагадує лагідний, тож неохоче встаю з-за комп'ютера. А я ж майже виграв!

Але нумо спершу знайомитися. Привіт. Мене звати Остап. Ви це вже, мабуть, помітили,

правда ж? Складно не помітити, коли мама вигукує твоє ім'я на весь дім!

Так само ви зауважили, що вона просила вдягнути Соломію. Це моя молодша сестра. Набагато молодша. Настільки, що не вміє сама одягатися. Зате вміє швидко бігати і може вийти на вулицю в піжамі. А там уже холодно — листопад...

Крім сестри, у мене ще є старший брат Олег. Йому тринадцять, і часом мені з ним важкувато. Ну розумієте, брати... Авжеж, ми любимо один одного, але на невеличкій відстані — кімнат зо три (і що більша відстань, то сильніша любов). Олег високий і стрункий, у нього темно-русяве волосся й сірі очі. А ще родимка над верхньою губою зліва. Він веселий, впевнений у собі і бешкетний. Словом, красень! Усі дівчата в нього закохуються. Я ж огрядніший та нижчий і, зізнаюся, далеко не такий популярний серед дівчат, хоча б тому, що більш сором'язливий. Але ж ця історія не про дівчат (ну, майже), тому додаю лише, що мої очі так само сірі, а волосся так само темно-русяве, як і в Олега.

Ну і, звісно ж, я маю батьків. Тато Олексій, а мама Леся. Вони найзвичайнісінькі батьки, тож про них довго не розводитимуся. Тато

працює з комп'ютерами, а мама весь час удома: доглядає нас. Точніше, Соломію, бо за мною та Олегом дивитися вже не треба, на щастя!

Я, звісно, збираюся розповісти вам не про мою сім'ю, а про один злочин, та познайомити вас із родичами було необхідно. Ну, бо це ж рідні, без них ніяк. Усі великі детективи мали батьків і пройшли через їхні опіку, турботи й інколи надмірний контроль. Всі! І Шерлок Голмс, і Еркюль Пуаро... І мені доведеться. Так, адже я хочу стати детективом. Розслідувати загадкові злочини, знаходити винних. Й ось моя перша справа трапилася мені в одинадцять років. Я, звісно ж, не гаяв часу й одразу взявся її розслідувати. Щоправда, мій брат теж устряг. Поцупив мою ідею і теж хоче стати детективом (він усе цупить, знаєте: цукерки, шкарпетки, ідеї. Не збагну лише, для чого йому мої шкарпетки... А може, то не він, а наш пес Лосось? Але про нього згодом). Я не жаднюга і дозволив Олегові розслідувати це разом зі мною. Хтозна, може, мені знадобиться його допомога?

Та повернімося до злочину, бо ми щось добряче відволіклися. На самий початок. Готові? Уперед!

Розділ II

З чого все почалося

Одного похмурого понеділка я пішов до школи. Накрапав дощ, понад усе кортіло лишитися вдома. Та маму було неможливо вмовити, і це саме з її милості я чалапав мокрими вулицями.

Настрій у мене був жахливий, як і кожного понеділка. Математику, яка мені ще так-сяк дається, замінили німецькою, здавалося, весь світ з мене просто знущається. Може, не варто було йти до школи? Лишився б удома, відпочив би. Але ж ні! Мама ледь не силою випхала нас із дому з самого раночку. Ще й під дощ...

Однак згодом я був їй дуже вдячний. Справді, якби вона не відправила нас до школи, то

я (ну гаразд уже, ми!) не зміг (тобто не змогли) би розслідувати цю справу.

Та повернімося до того понеділка. Я, як завжди на німецькій, сидів і дивився у вікно. Вчительку ніхто не слухав, але її це, схоже, нітрохи не бентежило, бо вона й далі марудно бубоніла щось собі під ніс. Я вже майже заснув, аж тут у двері постукали, й увійшла наша класна керівничка. Вигляд у неї був дещо стурбований — вона нервово перебирала волосся, а це означало хвилювання.

— Діти, — почала вчителька, і я теж чомусь рознервувався. — Мушу повідомити вам новину. На вихідних у нашій школі сталася крадіжка.

Пані Ганна зробила паузу, і всі завмерли з роззявленими ротами. Крадіжка? У нашій школі?! Хіба таке можливо?!

— Викрадено монети козацької доби, що зберігалися в кабінеті історії. Я, звісно, сумніваюся, що до цього причетний хтось із вас, але директор підозрює всіх і просить повідомити: якщо до кінця тижня монети не повернуть, він викличе поліцію, винних жорстоко покарають. Тож, будь ласка, якщо хтось щось знає чи мусить у чомусь зізнатися, вхід до

кабінету директора завжди вільний. — І пані Ганна швидким кроком вийшла з класу.

Запала мертва тиша. Було чути, як попід стелею літає муха, якій невідомо чого не спалося в листопаді. Першою моєю думкою було: «А, жах, пограбування!», другою: «Круто, це мій шанс!», а третьою: «О ні, що робити?!». З таким дивним поєднанням у голові я й пішов на перерву.

Ось саме тоді мені сяйнула блискуча думка. Навіть дві. Щоправда, друга подобалася менше. Я довго вагався, чи слід втілювати цю ідею в життя, та все-таки вирішив спробувати. А що саме мені спало на думку, зараз вам розповім.

Розділ III

Я знаходжу
союзника

Спершу поговоримо про другу ідею, якщо ви не проти. А тоді вже про першу. Чомусь ідеї прийшли до мене в неправильній послідовності, та то не важливо.

Отже, одна з моїх думок — все розповісти Олегу. Це щодо неї я так довго вагався. Справді, доволі суперечливе рішення. З одного боку, брат може допомогти, а з іншого — доведеться ділити з ним славу і таке інше... Але все ж вирішив ризикнути (не подумайте, що я просто шукаю компанію! Проте... може, ви і маєте рацію). Тоді, як кажуть усілякі мудрагелі, «я запропоную йому вигідну співпрацю». Чим вона вигідна? Ще не знаю... Ну, гаразд,

коли побачу Олега, вже зорієнтуюся, що сказати.

О, до речі, ось і він. Гм, визнаю, я не встиг зорієнтуватися. Добре, тоді імпровізація!

— Агов! Чуєш, Олежко! — загукав я, наздоганяючи брата.

— *Oh my God*, привіт. Давно не бачились, — зіронізував той.

— Ага, — я не дав збити себе з пантелику. — Слухай, ти знаєш, що викрали козацькі монети?! У нашій школі!

— Ну, знаю, — досить байдуже сказав Олег, втупившись у свій телефон.

— А ти не... Гей, ти взагалі мене слухаєш?

— Так! «Я не...», що «я не»?

— Ну... не хочеш розслідувати цей злочин?

— Га? Ти що, смієшся?! Ну й детектив!.. Хоча Пуаро з тебе був би такий реалістичний, з пукіком... — глузливо мовив брат. Так і знав, що він насміхатиметься. Проте я пропустив його шпильку повз вуха й продовжив.

— Але ж це буде так класно! І ти теж хочеш стати детективом! Ми станемо знаменитими!

— Не станемо! — відрізав Олег і кудись пішов.